

ΜΑΝΑ, νά μου έτοιμάσες τὰ προμάτια μου... Θά φύγω...
Αὐτὰ τὰ λόγια ἔλεγε ἕνα πρῶτὸ ὁ μικρὸς Μπουζὸρ στὴ μητέρα του. Ἐξέστη τὸν κῆρυξε ξαφνιασμένη κα' ἔπειτα τὸν ρώτησε μ' ἀνησυχία :

— Καί γιατί, παιδί μου, θά φύγεις; Ποῦ θά πᾶς;
— Θά πάω τὰ βοινά... Θά πάω νά γίνω ληστής!
— Ληστής; Ἐκανε ἡ γοργά Στάνα, γεμάτη τρομάρα.
— Ναι, μάνα μου... Θά πάω νά ζήσω στὰ χωμαμένα βοινά κα' στ' ἀπάτητα φαράγγια... Θά κἀθίωμαι γύρω στὴ φωτιά μὲ τοὺς συντροφούς μου καὶ θά ψήνωμα ἀρνιά στὴ σούβλα...

— Παιδί μου, σέβου λογικά... Οἱ ληστὲς δὲν εἶνε καλοὶ ἄνθρωποι... Εἶνε κακοὶ, ποὺ ἡ μὴν τὸν δουλεῖ εἶνε νά κλέβουν καὶ νά σκοτώνουν...

— Ὁχι, μάνα... Δὲν μιλᾶς σωστά... Τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους οἱ ληστὲς δὲν τοὺς περιφρονεῖν καθόλου... Οἱ ληστὲς κλέβουνε μονάχα τοὺς πλουσίους κα' ὅσα τοὺς πάγουν, τὰ μορᾶζονται μὲ τοὺς φτωχοὺς... Σκοτώνουνε τοὺς κακοὺς γιὰ νά φανοῦν καλοὶ στοὺς καλοὺς. Τρομοκρατοῦνε τοὺς δυνατοὺς καὶ σκληροὺς ἀρεντάδες κα' ἐλευθερώνουνε τοὺς ἀδύνατους καὶ τοὺς ἀρροσπᾶντους... Βοηθᾶνε ἀκόμη ὅσο μποροῦν τοὺς φτωχοὺς, τίς γῆρες καὶ τὰ ὄρφανᾶ... Μάνα, σοῦ εἶπα, ἔτοιμάσέ μου τὰ προμάτια μου... Αὔριο θά φύγω... Θά πάω νά γίνω ληστής...

Ἡ δυστυχισμένη γοργά Στάνα, μὴ μπορῶντας νά κἀνῃ κα' ἄλλο, ἔτοιμάσε τὰ προμάτια τοῦ κανακῆ της. Κα' ἔτσι, τὴν ἄλλη μέρα, ὁ μικρὸς Μπουζὸρ ἔφυγε ἀπ' τὸ χωριὸ του καὶ τράβηξε γιὰ τὰ χωμαμένα βοινά, πὺρ ξεχωρίζαν πέρα, μακριὰ στὸν ὄρειον.

Πῆγε κα' ἔγινε σύντροφος τῶν φημισμένων ληστῶν ποὺ βρισκόντουσαν τότε στὰ μέρη ἐκεῖνα.

Ἀπὸ τοὺς ληστὰς αὐτοὺς, οἱ περισσότεροὶ ἦσαν ἄλλοτε ἀγαθοὶ χωρικοὶ ποὺ πῆραν τὰ βοινά, μὴ μπορῶντας περὶ νά ὑποφέρουν τις ἀδικίες τῶν δυνατῶν καὶ πλουσίων ἀρεντάδων, ποὺ καταδικνᾶστευαν τὸ λαό. Μὰ κα' οἱ ἀρεντάδες εἶχαν ξεπολύσει ἐναντίον τοὺς πολίκαρθια ἀποσπάσματα, ποὺ τοὺς καταδικῶσαν γύρω καὶ μέρα κα' ὅσους ἀπ' αὐτοὺς ἔπαιναν, ἔστησαν ἀμέσως κρημῆλες καὶ τοὺς κρημῆσαν. Αὐτοὺς τοὺς ληστὲς ἤθελε τώρα νά κληθῆ ὁ Μπουζὸρ.

Περάσανε μῆνες καὶ μῆνες καὶ κανένα νέο ἀπ' τὸ Μπουζὸρ δὲν ἔφτανε ὄς τὸ χωριὸ του. Τοῦ κἀνον ἡ μάνα του ἡ Στάνα κα' ἡ ἀδερφή του ἡ Φίρα, περιμέναν ἀνεπιπόνα νά μάθουν τί εἶχε ἀπογίνει.

Τὸ φθινόπωρο πέρασε καὶ γιὰ τρίτη φορὰ ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε ὁ Μπουζὸρ, τὸ χιόνι σέπασε τοὺς κάμτους...

Κι' ἄλλα πολλὰ χροῖνα περάσανε ἀκόμα...

Καθισμένη στὸ κατώματι τοῦ φτωχοῦ της, ἡ γοργά Στάνα περιμένε κάθε μέρα καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια κῆρυξε τὸ δρόμο ποὺ ἔρχόταν ἀπ' τὸ βοινό.

Χρόνια πολλὰ εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε ὁ μοναχομῆδός της, παρῆσαντας νά γίνῃ ληστής κα' ἄλλα τόσα χρόνια ἡ μάνα του τὸν περιμένε νά ξαναγυρῆ...

Κι' ἔφαγα μιά μέρα, ἡ γοργά Στάνα ἀντίκρισε ἕναν καβαλλάρη ποὺ ἔρχόταν ἀπὸ πέρα, ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ βοινοῦ... Ἀέσω; ἡ φτωχὴ καρδιά της γύπτησε δυνατὰ...

Νά ἦταν τάχα ὁ Μπουζὸρ...

Μὰ ὄχι... Ὁ καβαλλάρης πέρασε καὶ γὰρ ἔφυγε χωρὶς νά ἔγκωσι γὰν στὸ φτωχικό της.

Κάποια φορὰ ὥστόσο, διὸ χωριάτες τῆς εἶπανε πὺρ εἶχαν ἰδεῖ

ΡΟΥΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Η ΜΑΝΑ ΤΟΥ ΛΗΣΤΗ

τὸ Μπουζὸρ στὸ δρόμο τῆς Ἀλτένας, Ἦταν παλληκάρη καλὸ καὶ τίμο, ποὺ ἄκουγε πάντα τὰ παραλόγια τῶν φτωχῶν.

— Ἀς τὸν προστατεῖν ὁ Θεός!... Εἶν' ἄξιον παλληκάρη ὁ γιός σου, γοργά Στάνα!... εἶπε ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς χωρικοὺς.

Κι' ἔπειτα ἀπομακρύνθησαν, ἀφίοντας τὴ γοργά Στάνα μὲ τὴν καρδιά της πλημμυρισμένη ἀπὸ χαρὰ.

Ἀργότερα πάλι, κατὰ τὸ Μάρτη, μερικοὶ καλόγεροι τῆς φέρασε καινούργιες εἰδήσεις γιὰ τὸ γιό της. Τῆς εἶπανε πὺρ ὁ Μπουζὸρ εἶχε σκοτώσει ἕνα Βουβῆγο ποὺ θέλησε νά τοῦ κλέψῃ τὰ λεφτὰ ἐνὸ κοιμῶτανε καὶ πὺρ εἶχε βάλει φωτιά σὲ μιά ἀγορῆ, στὴν ὁποία εἶχαν καιταρῆγει μερικοὶ Τοῦζου ληστὲς, ποὺ ρημάζαν τὸν τόπο.

Ἀπὸ τότε, βδομάδα δὲν περνοῦσε ποὺ νά μὴ γίνῃ γνωστὸ κα' ἀπὸ ἕνα καινούργιο κατόρθωμα τοῦ Μπουζὸρ, Ἔτσι τ' ὄνομά του βρισκόντανε στὰ στόματα θύων...

Ἡ Στάνα ἦταν βέβαια εὐχαριστημένη γιὰ ὅλη αὐτὴ τὴ δόξα τοῦ παιδιοῦ της, μὰ θὰ προτιμοῦσε νά τὸν ἔχη κοντά της, στὸ σπίτι της. Καὶ θὰ ἦταν ἡ πὸ εὐτυχισμένη γυναῖκα τοῦ κόσμου, ἂν τὸν ἔβλεπε νά δουλεῖ στὰ χωράμια, σὰν ὅλους τοὺς ἄλλους χωριάτες.

Μιά μέρα, ὁ Φλόρεα, ὁ ἀγαλαδάρης τοῦ χωριοῦ, πῆγε στὸ σπίτι τῆς Στάνας καὶ σάβησε μερὸςτὰ της μ' ἕνα ὕψος ποὺ φανεροῦσε πὺρ εἶχε νὰ τῆς πῆ πολλά.

— Γοργά Στάνα, τῆς φηθῆσε, κητᾶζόντάς την κατὰματα, θέλω κατὰ σπουδαῖο νά σοῦ πῶ...

Κι' ἔπειτα, δείχνοντάς της τὸ ἀνταρῆνο βοινό, πρόσθεσε :

— Ἐκεῖ πάνω στὸ βοινό, βρισκεται ὁ γιός σου ὁ Μπουζὸρ μὲ τὰ παλληκάρια του...

Κι' ἀφοῦ εἶπε στὴ γοργά αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Φλόρεα ἔφυγε, γιὰ νά ξαναγυρῆ πάλι, ἔπειτ' ἀπὸ μιά βδομάδα, καὶ νά τῆς πῆ :

— Ὁ γιός σου βρισκεται στὸ δάσος, κοντὰ στὸ χωριό.

— Τὸν εἶδες; ρώτησε ἡ Στάνα μὲ τὴν καρδιά γεμάτη ἀνεπιπόνα.

- Ναι, τὸν εἶδα...
- Τοῦ μίλησες;
- Τοῦ μίλησα...
- Καὶ τί σοῦ εἶπε; Ποτε θά γῆ ἐδῶ;
- Μοῦ εἶπε πὺρ θά γῆ νά σὲ ἰδῇ καὶ σένα...
- Ἔπειτ' ἀπὸ τρεῖς μέρες, ὁ Φλόρεα ξαναπῆγε πάλι στὴ γοργά :
- Ἄκουσε, γοργά Στάνα, τῆς εἶπε. Ἀπάνω στὸ βοινὸ βρισκεται κα' ὁ Ὄσμάν, ὁ Τοῦζου λήσταρχος, ποὺ ὁ Μπουζὸρ τοῦ ἔχει ξεπερῶσει καμμιὰ εἰκοσαριά ἀπ' τὰ παλληκάρια του. Ὁ Ὄσμάν λοιπὸν θέλει νά ἐκδικηθῆ.

Ἡ Στάνα, ἀκούγοντάς τον, δάκρυσε καὶ μὲ φωνὴ πλημμυρισμένη ἀπὸ συγκίνηση, τοῦ εἶπε :

— Ἀφοῦ ὁ γιός μου εἶνε τόσο κοντὰ, γιατί δὲν ἔρχεται νά τὸν ἰδῶ;

Τὴν ἄλλη μέρα, μὴ μπορῶντας περὶ νά κητῆθῆ, πῆγε καὶ βῆρες ἡ ἴδια τὸ Φλόρεα.

— Φλόρεα, τὸν ρώτησε, ἔχεις τίποτε νεώτερο ἀπ' τὸ γιό μου;

— Ναι, πιστεύω πὺρ αἴριο θά γῆ νά σὲ ἰδῇ...

— Δὲς ἀλήθεια; Σοῦ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος;

— Ναι, γοργά Στάνα. Ἐρεῖς ἄνω, χτὲς τὴ νύχτα εἶχε σηκωλοκῆ μὲ τὴν συμμορία τοῦ Ὄσμάν ἀπάνω στὸ βοινό. Ἄν καὶ ἤμωνα πὺρ μακριὰ, τοὺς ἄκουγα ποὺ κητᾶζόντουσαν. Ἄν

— Ἐκεῖ πάνω στὸ βοινὸ βρισκεται ὁ γιός σου μὲ τὰ παλληκάρια του...

